

КЛЮЧІ ВІД НЕБА

Охайний рум'янощокий хлопчик у білій сорочині з червоним галстуком і моделлю планера в руках. Цю картинку у свій час часто можна було побачити на різного роду плакатах, у дитячій періодиці та літературі. Тому й не дивно, що тоді мало не кожний піонер мріяв стати якщо не космонавтом, то, принаймні, льотчиком. А дорога в небо розпочиналася де? Звісно ж, в освітянських гуртках. Діяв такий гурток і при Млинівському будинку піонерів. Але, як казав древній філософ, все тече, все змінюється. Якось одного чудового дня дітям дорогу в небо зачинили на глуху браму. Причина була загальновідома – нестача коштів. Освіта тоді ледь животіла, вчителі по декілька місяців не отримували заробітної плати. А що вже казати про тих, які вели гуртки! Рік-два вони ще протрималися на чистому ентузіазмі, та згодом змушені були скласти крила.

Із того часу минуло майже три десятиліття. Уже, здавалося, про авіамоделізм ніхто й не згадає. Але за цю справу взявся тодішній начальник райвідділу освіти Валерій Андрійович Шинкар. Крім інших гуртків, які розпочали діяти при Млинівському будинку творчості школярів, він узявся відродити й авіамоделний.

Очолити гурток довірили досвідченому фахівцю Миколі Васильовичу Варійчуку. Йому вручили, так би мовити, ключі від неба, і він уміло ними скористався.

Нині в авіамоделному гуртку налічується 15 членів. Це, в основному, учні Млинівських шкіл. Під керівництвом досвідченого педагога вони здобувають не лише теоретичні знання, а й практичні навички.

Виготовили моделі двох типів планерів – «А-1» та «F-1-A». Саме їх і представляли на обласних змаганнях, що відбулися на базі Мирогощанського аграрного технікуму. Щоправда, призових місць не вибороли – дався взнаки брак досвіду. Але хлопці показали справжній бійцівський характер.

Це лише на перший погляд модель планера проста. Насправді ж, щоб запускати її у повітря і, головне, втримати, потрібні неабиякі навички і вміння.

Леєр – так називається пристрій, за допомогою якого модель відправляють у політ. Цю відповідальну справу доручили Ярославу Кондратенку, Віталій Грицьовець уміє найкраще «упіймати вітер». А згодом, коли модель уже в повітрі, за нею, мов заєць, мчить навздогін швидконогий Володимир Зубко. Не менш серйозне завдання і в Анатолія Пилипчука, який здійснює технічне забезпечення польотом. Одне слово – усі хлопці при ділі, кожний знає своє місце. Тому й перше своє бойове хрещення вони витримали з честю. Моделі, які вони сконструювали, були легкими і міцними водночас. Тому вони не отримували значних пошкоджень навіть після того, коли зривалися у штопор і падали на землю. Їх одразу ж підіймали і знову запускали в політ.

Правду кажуть, що труднощі загартовують характер. Микола Васильович Варійчук впевнений – ті якості, яких набувають гуртківці, знадобляться їм у дорослому житті. І не обов'язково хлопцям бути космонавтами чи льотчиками. Головне – упіймати вітер і відчутти його під крилом. Та хіба його не упіймаєш, коли в тебе... ключі від неба?!

Василь ХУДИК.